

Arrest

nr. 262 266 van 14 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS die *loco* V. MEULEMEESTER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, verzoekster S. H. en haar vader, thans verzoeker H. H., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-

ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" van 24 september 2020, waarbij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Zo wijzen ze opnieuw op de situatie in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd verleend, en herhalen ze dat zij er aan hun lot werden overgelaten. Voorts verwijzen ze wederom naar de problemen met de (ex-)echtgenoot van verzoekster en voegen ze er thans in het kader van huidig volgend verzoek aan toe dat die man, K. genaamd, zich inmiddels ook in Griekenland bevindt en dat hij verzoekster zou willen vermoorden uit wraak omdat zij van hem wil scheiden.

In het kader van verzoekende partijen hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 16 december 2019 beslissingen "Niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)", op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal oordeelde dat verzoekende partijen hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten gegarandeerd zijn in Griekenland en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het beroep dat verzoekende partijen tegen die beslissingen indienden, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 235 842 van 13 mei 2020. In het arrest werd er o.a. op gewezen dat verzoekende partijen er voor hebben gekozen om onmiddellijk na de toekenning van een beschermingsstatus Griekenland te verlaten en dus geen woning hebben gezocht, en dat uit de door hen bijgebrachte elementen niet blijkt dat zij er niet zouden kunnen werken en in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien. Voorts werd onder meer opgemerkt dat de stelling van verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Griekenland blootgesteld te zullen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, slechts gebaseerd is op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat zij in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt. De Raad concludeerde dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland, en dat zij evenmin op concrete wijze aannemelijk maakten dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of bevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen

aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze uiteengezet dat verzoekende partijen geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen, en het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij doen er geen afbreuk aan. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich, zoals thans ook in hun verzoekschrift, hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van eerder bij hun vorig, eerste verzoek afgelegde verklaringen en uiteengezette argumenten, waarover reeds bij voormeld met gezag van gewijsde beklede arrest werd geoordeeld. In zoverre verzoekende partijen in het onderhavige verzoekschrift terugkomen op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in het kader van hun vorig verzoek, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen hun onderhavige asielerprocedure en het onderhavige verzoekschrift niet kunnen aanwenden als een vorm van beroep tegen de tijdens hun vorig verzoek gedane vaststellingen omtrent hun beweegredenen die hen ertoe hebben aangezet Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten, te hebben verlaten. De Raad beklemtoont dat verzoekende partijen onderhavig beroep niet kunnen aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief is geworden.

4.4. Reeds bij hun eerste verzoek om internationale bescherming werden de verzoekende partijen gewezen op het onderscheid tussen enerzijds de verleende internationale beschermingsstatus, die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet te beschermen –deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, en kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (zie artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn)-, en de daaraan gekoppelde verblijfsvergunningen/titels anderzijds, die in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar zijn.

Verzoekende partijen (en hun raadsman) lijken dit evenwel (opnieuw) uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan de verzoekende partijen toe om, gelet op het feit dat de geldigheid van hun status van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet in vraag wordt gesteld en zij niets aanbrengen dat ook maar enigszins op het tegendeel wijst, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige Griekse verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partijen laten na dergelijk bewijs te

leveren. Ze brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Griekenland zouden kunnen terugkeren en er hun (verblijfs)documenten niet zou kunnen hernieuwen/verlengen.

4.5. Voorts wijzen de verzoekende partijen opnieuw op het kwetsbaar profiel van verzoekster, ditmaal wel met enig begin van bewijs, namelijk een attest van een psycholoog van 15 juni 2020.

De Raad wijst op hetgeen in dit verband eerder bij 's Raads arrest nr. 235 842 van 13 mei 2020 werd opgemerkt, met name:

“Verzoekers betogen vooreerst dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft en dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in Griekenland naar de dokter kon voor een medische behandeling en wel afspraken kreeg bij een psycholoog maar dat zij, volgens haar verklaring, bij elke afspraak een andere kreeg en dat zij uit frustratie het opgaf en niet meer vroeg om een verdere afspraak. Ter ondersteuning van het betoog citeren verzoekers uit de verklaring van verzoekster, met weglating van volgende vraag en antwoord: “Heeft u ooit een behandeling gehad voor die psychologische problemen? Daar had ik de mogelijkheid niet, ik wilde zo snel mogelijk het land verlaten en ergens naartoe gaan waar ik me veilig zou voelen om een nieuw leven te beginnen”. Verzoekster brengt noch bij het verzoekschrift noch ter terechtzitting een attest bij waar de psychologische problemen waarover zij verklaringen heeft afgelegd, worden geattesteerd door een daartoe bevoegde medicus. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor de mentale gevolgen van de situatie waarin verzoekers zitten, blijkt bij gebrek aan attesten niet dat zij als dermate kwetsbaar moeten worden beschouwd dat dit afbreuk doet aan hetgeen hiervoor werd gesteld, met name dat er in alle redelijkheid van mag worden uitgegaan dat verzoekers niet verhinderd zijn om hun basisrechten - zoals ook het recht op gezondheidszorgen- te effectueren.”

Verzoekende partijen leggen thans weliswaar een zeer beknopt briefje van een psycholoog van 15 juni 2020 neer, waarin deze attesteert dat verzoekster sedert januari 2020 er drie maal op consultatie is geweest en dat zij in een staat van stress verkeert met slapeloosheid en nachtmerries, voornamelijk gelinkt aan het traject tot in Europa en dat verzoekster eveneens verklaart wantrouwig te zijn ten opzichte van mannen ingevolge haar slechte behandeling door haar echtgenoot in Irak. Dit attest, dat niets anders dan het voormelde vermeldt, is niet van aard de beoordeling in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te plaatsen en vormt geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de kans op internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet aanzienlijk groter maakt. Dat er in verzoeksters hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn omwille van haar mentale gezondheidstoestand, doet geen afbreuk aan de beoordeling in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun bijzondere kwetsbaarheid het hen dermate moeilijk maakt om zich in Griekenland staande te houden en er zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij, omwille van die psychologische problemen van verzoekster of om andere redenen, als begunstigden van internationale bescherming geen leven kunnen opbouwen in Griekenland, waar zij vrijwel onmiddellijk na het verkrijgen van hun internationale beschermingsstatus zijn vertrokken en waar zij nooit huisvesting hebben gezocht buiten het opvangkamp waar ze verbleven, en dat zij er de aan hun beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kunnen laten gelden. Een dergelijk bewijs dient in navolging van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, waar in voormeld arrest van de Raad in het kader van hun eerste verzoek naar werd verwezen en waar ook verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift naar verwijzen en uit citeren, in concreto te worden geleverd, hetgeen verzoekende partijen evenwel nalaten, zoals in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en waarbij zij thans nalaten aan die beoordeling afbreuk te doen. Zoals eerder werd vastgesteld, maken verzoekende partijen niet aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals toegang tot onder andere de Griekse gezondheidszorg. Waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “ (...) er was geen alternatieve huisvesting voorzien na hun erkenning”, blijkt uit niets en tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in Griekenland geen toegang hadden tot huisvesting, laat staan dat zij ernstige inspanningen hebben ondernomen om elders buiten het opvangcentrum huisvesting te zoeken, waarbij dient te worden benadrukt dat verzoekende partijen blijkens hun eerdere verklaringen nooit een onderdak buiten het opvangcentrum hebben gezocht, maar zij daarentegen reeds korte tijd na het verkrijgen van hun internationale beschermingsstatus (het opvangcentrum en) Griekenland hebben verlaten.

Dat de (ex-)echtgenoot van verzoekster zich tegenwoordig in Griekenland zou bevinden en naar verzoekster op zoek zou zijn, is, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, niets meer dan een blote bewering. Bovendien, zo die (ex-)echtgenoot daadwerkelijk heden in het immens grote land zou verblijven en als hij verzoekende partijen al ooit op het spoor zou komen, lichten de verzoekende partijen niet toe, laat staan dat zij enigszins aantonen waarom zij als begunstigden van internationale bescherming geen beroep zouden kunnen doen op de Griekse politiediensten.

4.6. In navolging van de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die vermogen de beoordeling in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te plaatsen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Landeninformatie, zoals de rapporten van Aida waar verzoekende partijen naar verwijzen en die onder meer handelen over de impact van het coronavirus en Covid-19 op de Griekse gezondheidszorg – overigens, ook in België en ruimer in Europa en op vele plaatsen ter wereld zet Covid-19 onder meer de gezondheidszorg onder grote druk-, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter, zoals dit eerder in het kader van hun vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijven. Verzoekende partijen tonen (ook thans) niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg aldaar. Wat de beoordeling van medische/psychische problemen op zich betreft, dient men een beroep te doen op de daartoe geëigende procedure voorzien door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De Raad wijst er nog op dat zijn rechtspraak, zoals die waar verzoekende partijen naar verwijzen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft (die bindend is). Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals te dezen geschiedt, individueel te worden onderzocht en beoordeeld.

De Raad merkt tot slot op dat hij niet gehouden is om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

5. Bijgevolg lijken verzoekende partijen geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, leggen de verzoekende partijen een aanvullende nota neer en wijzen zij op de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State. Voorts stellen zij dat het onderzoek dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevoerd zeer oppervlakkig is zonder individuele beoordeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, hetgeen ter terechtzitting niet wordt betwist.

Uit de door de verzoekende partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de Griekse autoriteiten, hierin ondersteund door verschillende ngo's, niet onverschillig staan tegenover de situatie van begunstigden van internationale bescherming, doch blijktens diezelfde informatie kan in de praktijk soms niet worden voorkomen dat statushouders in Griekenland in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke situatie (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en de socio-economische situatie in Griekenland, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, (gezondheids)zorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeftes zoals eten, onderdak en stromend water. Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals de verzoekende partijen, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij worden geconfronteerd met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

De Raad wijst erop dat dergelijke landeninformatie, zoals die door de verzoekende partijen aangehaald, omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet

langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen.

De loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat de verzoekende partijen hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de verzoekende partijen hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond/geleverd, waarin de verzoekende partijen noch door hun betoog ter terechtzitting, noch door het neerleggen van en het verwijzen naar (de informatie en rechtspraak gevoegd bij) de aanvullende nota slagen. De verzoekende partijen geven weliswaar aan het niet eens te zijn, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete en valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gronden van voormelde beschikking ontkrachten of weerleggen. Waar zij op algemene wijze poneren dat het onderzoek dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gevoerd zeer oppervlakkig is zonder individuele beoordeling, concretiseren zij hun betoog op generlei wijze, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengen met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met hun algemeen betoog geenszins kunnen overtuigen. De Raad merkt hierbij nog op dat de stukken vermeld in de inventaris van de aanvullende nota, waaronder *“Psychologisch attest”*, hierbij niet worden gevoegd, noch besproken. In zoverre dit de stukken betreffen gevoegd bij het verzoekschrift, werden deze reeds besproken in voormelde beschikking. De verzoekende partijen brengen geen concrete en individuele elementen aan die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissingen of de gronden van voormelde beschikking, laat staan weerleggen. De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partijen, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengen die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Wat betreft de prejudiciële vraag die de verzoekende partijen wensen te laten stellen, geformuleerd in de aanvullende nota, herhaalt de Raad volgende grond van voormelde beschikking: *“De Raad merkt tot slot op dat hij niet gehouden is om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS